

Miràvem el crepuscle d'encesa vermellò:
més un secret desfici tos ulls enterbolia,
cercant en el silenci que terra i mar omplia
un so per exhalar's-hi la fonda vibració.

I, rodolant, llavors del bosc a l'horitzò,
baixà de l'ermitatge el toc de Ave-Maria.
Sa veu trobà natura, i el cor sa melodia,
expandiment de l'hora prenyada d'emoció.

Jamai d'un vas més tendre, la plenitud de vida,
el plor de l'inefable defalliment vessà;
jamai flores tan bella, o dona beneïda!

Jamai en el món nostre ni el món d'allà d'allà,
mon llavi, qui eixugavà ta galta esblanqueïda,
un giop de més divina dolçura fruità.

AVE = MARIA

Joan Alcover.

$\text{♩} = 56$

Pausadament

1 2
1 2
1 2
1 3
1 2 4 (ret)
1 3
1 2 4 (ret)
3 (2) 1 (A) 2 4 (ret)
1 4 1 4 (3 4 2) 2 3 4 2
mf p p pp
1 tendrement cantat
3
mf
1 animant i creixent mica en mica 3
3

1 3 3 *animant encara* V

f *f amb molta efussio*

3 V 1 *retenint* 2 3 2 1 2 1 2 3

ff *f* *mf* *pa*

mes retingut 3 1 2 3 *Temps primer* 1 2 *p*

pp *p*

4 2 1 3

2 2 4 3 2 2 1 2

A 1 1

4 4 2 1 2

f

A 3 4 3 3 2 1 A 1 2

p *pp*